

RESSÒ DE LA PARAULA

Al voltant de la taula

Un dels gestos més bells, en la seva senzillesa, que realitzem en la «litúrgia» familiar quotidiana és menjar al voltant de la taula, els diumenges o qualsevol altre dia significatiu. Sembla que allà s'acumula la vida familiar, cada detall adquireix el seu significat i cada comensal es revela tal com és; resulta com un mirall de la convivència. Allà pot aflorar el millor o el pitjor de cada un, poden brollar moments d'alegria o de tristesa...

Molts pares de família manifesten la seva il·lusió per viure aquest moment familiar, com a celebració joiosa d'afecte compartit. De vegades, però, escoltem queixes, conseqüència d'alguna frustració, perquè les coses no surten tal com s'esperava...

Així, els àpats familiars són realment una riquesa, tot i que «una riquesa arriscada», de la qual gaudim, encara que temem quedar decebutos.

Ja fa anys que els teòlegs de l'Eucaristia van descobrir que Jesús, en instituir aquest sagrament, va voler integrar en el seu significat tota aquesta riquesa del gest humà, concretament de la litúrgia familiar dels àpats jueus. Aquests ja tenien tot un sentit religiós. Però Jesús va elevar el valor de l'àpat familiar o fratern a límits insospitats: va voler fer concretament de l'Eucaristia el sagrament de l'amor. És a dir, va voler realitzar i oferir l'amor del Regne de Déu en

aquest àpat fratern i familiar, integrant i elevat tota la seva riquesa humana.

Els himnes eucarístics tradicionals van trobar expressions sublimes per a expressar aquestes realitats: «Banquet sagrat»... «Recolzat a la taula amb els seus germans, es va donar a si mateix com a aliment»... «El pa dels àngels es fa pa dels homes.»

Abans de res hem de saber que nosaltres som convidats per Ell. Diem que celebrem l'Euca-

ristia, fins i tot que «organitzem» la celebració. Però en realitat és sempre Ell qui convida: recordem la multiplicació dels pans i els peixos, o aquell «veniu a esmorzar» després de la pesca miraculosa al costat del llac. Ell ho fa sempre com un immens regal als seus germans.

Però tampoc no podem oblidar aquell fet trist d'un àpat familiar frustrat, que desagrada tant als pares de família. Un pot ser convidat al banquet de l'amor amb tota la il·lusió del món, però si ell mateix no sap estimar o no està disposat a fer-ho, tot queda falsejat i s'experimenta un terrible fracàs. Les paraules de sant Pau quan constata en la comunitat de Corint aquesta falsedat, acostar-se a combregar sense fixar-se en el que això significa, fent el contrari del que vol dir estimar, són terribles (cf. *1Co 11,34*): és una gran hipocresia.

Quin és el perímetre de la taula de l'Eucaristia? Quants hi caben? Qui s'hi asseu amb tot el dret? Ningú no és digne de seure a la taula de l'Eucaristia. Tots diem: «Senyor no sóc digne que entreu a casa meva...»

No obstant això, l'altar, la taula de l'Eucaristia, és infinita, no té límits, perquè l'amor de Déu no els té: és un banquet amb vocació universal, per a tota raça, llengua i nació. Sols qui roman tancat a l'amor de l'Esperit es veu privat d'aquest do immens.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Jesús entrà al santuari amb la seva pròpia sang

La segona lectura de la missa d'avui, un dels textos centrals de la carta als Hebreus, té com a tema el misteri de la Sang del Senyor. «Crist no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells sinó que amb la seva pròpia sang ha entrat al santuari i ens ha redimit per sempre». El text evoca la festa jueva de l'Expiació. El Gran Sacerdot entrava solemnement al lloc sant amb la sang dels animals oferts en holocaust, i amb la sang aspergia el poble per purificar-lo. Jesucrist no ho fa així; entra al santuari amb la seva pròpia sang. La imatge és tan impactant que fàcilment podem devaluar la seva força. Jesucrist entrant al santuari amb la seva sang vol dir que Jesús va entrar en comunió amb el Pare donant-se del tot. La

sang és el signe del veritable misteri de Jesús a la creu; ell s'ha entregat al Pare donant-se fins a la mort, i és així com ha arribat a la plena comunió amb Ell. La sang, essent el tema central del passatge, ha de deixar pas al seu veritable significat. El misteri de Jesús no és la seva sang; és la seva entrega personal, lliure, generosa, amorosa, total, al Pare. La sang n'és un signe. El misteri nuclear del cristianisme és Jesús donat del tot a Déu en la mort i entrant així a la veritable plenitud de la resurrecció.

Sobre aquesta base, l'autor de la Carta als Hebreus subratlla el sentit del contrast entre el culte antic i el sacrifici de Jesucrist. No és oferint altres coses o altres víctimes com l'home pot entrar en

comunió salvadora amb Déu, sinó oferint-se ell mateix. Així veu el fracàs de l'antic culte, signe del fracàs dels esforços humans per trobar la redempció i la vida. El contrast, pròpiament, no és entre la sang d'animals i la sang de Crist. El contrast és intentar entrar a la vida a través de coses més enllà d'un mateix, o donar-se personalment a Déu. És el que Jesús va fer. Així revela el camí veritable i desautoritza els altres falsos camins. La donació de Jesús fa possible la nostra entrega personal, lliure, també dolorosa, a Déu i als germans, en l'amor, la justícia i la pobresa. En aquesta donació trobem la vida.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

En torno a la mesa

Uno de los gestos más bellos, en su sencillez, que realizamos en la «liturgia» familiar cotidiana es la comida en torno a la mesa, los domingos o cualquier otro día significativo. Parece que allí se acumula la vida familiar, cada detalle adquiere su significado y cada comensal se revela como es; resulta como un espejo de la convivencia. Allí puede aflorar lo mejor o lo peor de cada uno, brotar momentos de alegría o de tristeza...

Muchos padres de familia manifiestan su ilusión por vivir ese momento familiar, como celebración gozosa de afecto compartido. A veces, sin embargo, escuchamos lamentos, consecuencia de alguna frustración, porque las cosas no resultan como se esperaba...

Así, las comidas familiares son realmente una riqueza, aunque «una riqueza arriesgada», gozamos de ellas, aunque tememos quedar decepcionados.

Hace ya años que los teólogos de la Eucaristía descubrieron que Jesús, al instituir este sacramento, quiso integrar en su significado toda esta riqueza del gesto humano, concretamente de la liturgia familiar de las comidas judías. Éstas ya tenían todo un sentido religioso. Pero Jesús elevó el valor de la comida familiar o fraterna a límites insospechados: nada menos que quiso hacer de la Eucaristía el sacramento del amor. Es decir, quiso realizar y ofrecer el amor del Reino de Dios en esa comida fraterna y familiar, integrando y elevando toda su riqueza humana.

Los himnos eucarísticos tradicionales hallaron expresiones sublimes para expresar estas realidades: «Sagrado banquete»... «Recostado a la mesa con sus hermanos, se dio a sí mismo como alimento»... «El pan de los ángeles se hace pan de los hombres.»

Ante todo hemos de saber que nosotros somos invitados por Él. Decimos que celebramos la Eucaristía, incluso que «organizamos» la celebración. Pero en realidad es siempre Él quien invita: recordemos la multiplicación de los panes y los peces, o aquel «venid, almorzad» tras la pesca milagrosa junto al lago. Él lo hace siempre como el inmenso regalo a sus hermanos.

Pero tampoco podemos olvidar aquel hecho triste de una comida familiar frustrada, que disgusta tanto a los padres de familia. Uno puede ser invitado al banquete del amor con toda la ilusión del mundo, pero si él mismo no sabe amar o no está dispuesto a hacerlo, todo queda falseado y se experimenta un terrible fracaso. Las palabras de san Pablo cuando constata en la comunidad de Corinto esta falsedad, acercarse a comulgar sin fijarse en lo que eso significa, haciendo lo contrario de lo que significa amar, son terribles (cf. 1Co 11, 34): es una gran hipocresía.

¿Cuál es el perímetro de la mesa de la Eucaristía? ¿Cuántos caben? ¿Quién se sienta en ella con pleno derecho? Nadie es digno de sentarse a la mesa de la Eucaristía. Todos decimos: «Señor no soy digno de vengas a mi casa...»

Sin embargo, el altar, la mesa de la Eucaristía, es infinita, no tiene límites, porque el amor de Dios no los tiene: es un banquete con vocación universal, para toda raza, lengua y nación. Sólo quien permanece cerrado al amor del Espíritu se ve privado de este inmenso don.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Grup de diàleg interreligiós en camí

Durant aquest any, a Vilafranca del Penedès, s'està desenvolupant un espai de diàleg interreligiós on diferents tradicions religioses i/o conviccions no religioses es reuneixen per afavorir la convivència i la cultura de la pau. La diversitat religiosa és una realitat que vivim en la nostra vida quotidiana i el diàleg és el fonament imprescindible perquè ens apropem, ens enriquim i puguem viure en una societat més justa i constructiva. L'Audir Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós coordina aquestes trobades.

Exercicis espirituals per a preveres

Organitzats per l'associació de preveres del Pradó de Catalunya i les Illes Balears.

Des del sopar del diumenge 26 d'agost fins a l'esmorzar del dissabte 1 de setembre, al Col·legi Claver, de Raimat (Lleida), Finca Vallfonda, s/n (Ctra. d'Oscà, km 107). Aquests exercicis seran dirigits, enguany, per Mons.

Juan María Uriarte Goiricelaya, bisbe emèrit de la diòcesi de San Sebastián, llicenciat en Teologia per la Universitat Pontifícia de Comillas i en Psicologia per la Universitat de Lovaina. El bisbe Uriarte ha dedicat una part important del seu ministeri a l'atenció dels sacerdots, tant en la seva vida espiritual com en la seva dimensió humana, individual i col·lectiva, i

ha estat president de la Comissió Episcopal del Clergat i membre del Comitè Executiu de la Conferència Episcopal Espanyola.

Preu aproximat: pensió completa 34 € més despeses comunitàries. Data límit d'inscripcions: 31 de juliol.

Per inscriure's: Pepe Baena Iñiesta, tel. 625 901 520 / pepebaena@gmail.com

CIÈNCIA I FE
Curs Online!

12 juny
scienceandfaithonline.com

Nou curs
Ciència i Fe

El pròxim 12 de juny de 2018 començarà una nova edició dels cursos de «Ciència i Fe en diàleg» organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC) amb el patrocini del Consell Pontifici per a la Cultura (Vaticà). El format d'aquests cursos és 100% online. Volen ajudar els cristians a donar raó de la seva fe davant les preguntes que poden sorgir des de la ciència (cas Galileu, evolució i creació...).

Tota la informació a www.cienciaifebcn.com

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

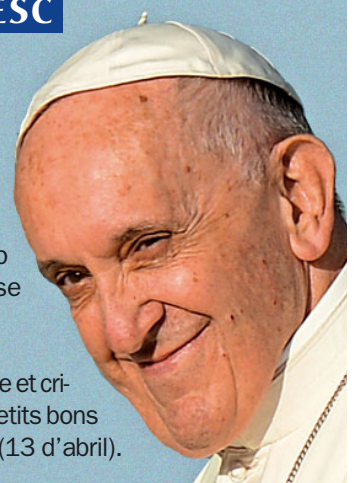
@Pontifex: «Ser pobres en el cor, actuar amb humil mansuetud, saber plorar amb els altres, buscar la justícia amb fam i set, mirar i actuar amb misericòrdia: això és la santedat» (10 d'abril).

@Pontifex: «La paraula "feliç" o "benaurat" esdevé sinònim de "sant", perquè la persona fidel a Déu aconseguix, en el lliurament de si mateix,

la veritable felicitat» (11 d'abril).

@Pontifex: «El sant és una persona d'esperit orant, que necessita comunicar-se amb Déu. No hi ha santedat sense pregària» (12 d'abril).

@Pontifex: «La santedat a la que et crida el Senyor creix a través de petits bons gestos de la vida quotidiana» (13 d'abril).

«Crist és la Vida»: Aplec de l'Esperit 2018

Més d'un miler joves varen omplir els carrers de Tortosa per celebrar la 13a edició de l'Aplec de l'Esperit el dia 19 de maig i l'endemà, a Sant Carles de la Ràpita.

Les reflexions, els testimonis, les *performance*, l'Eucaristia... Tot intentava descobrir el lema d'enguany, que des de feia setmanes ens convidava a participar: «Crist és la Vida.»

El dia 19 a la nit, a més a més, la vetllada va ser amenitzada pel grup britànic «Worship Central» que, amb la seva música, crea un ambient de pregària allà on va a través de les seves lletres.

La participació activa de tots els joves, voluntaris, animadors que acompanyen grups, etc., va fer que hi hagués un clima excepcional i es respirés en tot moment l'alegria de ser creient.

Gairebé un centenar de joves del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat van participar a l'Aplec. A la foto, un grup dels qui van assistir-hi tot el cap de setmana

«Cridats a donar fruit»

Prop de 400 persones van participar a la Trobada Pasqual de les parròquies i grups d'Església de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat i que tingué lloc a Sant Joan de Mediona el diumenge 13 de maig.

La trobada anual fou presidida pel vicari general, Mn. Josep Maria Domingo, junt amb el vicari episcopal de la vicaria, Mn. Pere Milà, i els preveres i diaques de les parròquies dels arxiprestats del Garraf, Anoia, Vilafranca i Piera-Capellades.

Convocats amb el lema «Cridats a donar fruit» i seguint el Pla Pastoral que durant el curs han treballat diversos àmbits de les diferents parròquies i realitats d'Església, la trobada s'inicià amb la missa on es van posar en relleu algunes de les realitats que el Pla Pastoral vol donar com a fruit, i acabà amb un berenar.

Durant la missa es va realitzar la col·lecta a favor de Càritas per dos dels serveis que ofereix al Penedès: el Centre d'acollida Abraham de Vilafranca i el pis d'acollida que properament s'obrirà a Sant Sadurn d'Anoia.

Premis del Concurs Bíblic i trobada amb docents

Dissabte 12 de maig al matí, a la Casa de l'Església, va tenir lloc l'entrega de premis i records de la 33a edició del Concurs Bíblic de Catalunya. L'acte va comptar amb la presència d'una vuitantena de famílies d'alumnes de la

diòcesi. Enguany, amb el lema «Senyor, ensenya'm a ser feliç i a donar pau!». Aquest concurs ha comptat amb la participació d'uns 55.000 alumnes de tota Catalunya.

Un cop acabat aquest acte, la Delegació diocesana d'Ensenyament

va organitzar una trobada formativa per a mestres i professors de religió, a la qual van assistir una quarantena de docents. La professora Merche Bellido va realitzar una xerrada entorn «l'avaluació per dimensions». Fruit d'aquesta sessió, els

participants es van emplaçar a crear un grup de treball per concretar la metodologia proposada. La formació va concloure amb un animat pica-pica, que facilità l'intercanvi informal d'experiències del dia a dia en la tasca docent.

AGENDA

■ **Conferència dels Grups de diàleg, de Vilafranca.** Dilluns 11 de juny, de 21 a 22.30 h, xerrada «Creure encara?», per Josep Maria Carbonell, president de la Fundació Joan Maragall. Hi haurà un col·loqui posterior amb els participants. Sala Mn. Joan Vinyeta de la Parròquia de Santa Maria de Vilafranca.

■ **Trobades d'estiu d'Animadors de Cants a Montserrat:**

- I Trobada: 23 al 28 de juliol
Directora: Cinta Ollé
- II Trobada: 30 juliol al 4 d'agost
Director: Marc Díaz
- III Trobada: 13 al 18 d'agost
Directora: Aïda Espelt

La ponència formativa anirà a càrrec de Ramon Vilar amb el títol: «Influència del cant gregorià en la cançó tradicional catalana». El vespre del divendres de cada Trobada, l'organista Modest Moreno oferirà un concert dins les activitats de record i homenatge al P. Gregori en el centenari del seu naixement.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [2Pe 1,1-7 / Sl 90 / Mc 12,1-12]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.

5. ■ Dimarts [2Pe 3,12-15a.17-18 / Sl 89 / Mc 12,13-17]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

6. ■ Dimecres [2Tm 1,1-3.6-12 / Sl 122 / Mc 12,18-27]. ■ **Sant Feliu de Llobregat:** beat Josep M. Peris

i Polo (1889-1936), nat a Cincorres, bisbat de Tortosa, prev. i mr., rector del Seminari de Barcelona. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fundador dels premonstratencs (Opraem, 1120); sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prevere, fundador dels Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe.

7. ■ Dijous [2Tm 2,8-15 / Sl 24 / Mc 12,28b-34]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prevere, i Vistremont, monjo, màrtirs a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, verge carmelitana, de Medina del Campo.

8. □ Divendres [Os 11,1.3-4.8c-9 / Sl: Is 12,2-6 / Ef 3,8-12.14-19 / Jo 19,31-37]. Sagrat Cor de Jesús. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·lïope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. □ Dissabte [2Tm 4,1-8 / Sl 70 / Lc 2,41-51]. □ **Tortosa:** Dedicació de la Catedral. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Diumenge vinent, X de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Gn 3,9-15 / Sl 129 / 2C 4,13-5,1 / Mc 3,20-35]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

El Cos i la Sang de Crist (B)

▶ Lectura el llibre del Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor». Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obedim en tot». Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí».

▶ Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li voldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, sóc el vostre servent, / ho sóc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves promences, / ho faré davant del poble. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescate de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu». Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Éx 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todas las palabras del Señor y todos sus decretos; y el pueblo contestó con voz unánime: «Cumpliremos todas las palabras que ha dicho el Señor». Moisés escribió todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes de los hijos de Israel ofrecer al Señor holocaustos e inmolar novillos como sacrificios de comunión. Tomó Moisés la mitad de la sangre y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después tomó el documento de la alianza y se lo leyó en voz alta al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que ha dicho el Señor y le obedeceremos». Entonces Moisés tomó la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que el Señor ha concertado con vosotros, de acuerdo con todas estas palabras».

▶ Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando el nombre del Señor. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, / hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando el nombre del Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su «tienda» es más grande y más perfecta: no hecha por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No lleva sangre de machos cabríos, ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros, y la ceniza de una becerra, santifican con su aspersión a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, ¡cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, para que demos culto al Dios vivo! Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?». Él envió a dos discípulos diciéndoles: «Id a la ciudad, os saldrá al paso un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo, y en la casa adonde, decidle al dueño: “El Maestro pregunta: ¿Cuál es la habitación donde voy a comer la Pascua con mis discípulos?”. Os enseñará una habitación grande en el piso de arriba, acondicionada y dispuesta. Preparádnosla allí». Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la Pascua. Mientras comían, tomó pan y, pronunciando la bendición, lo partió y se lo dio diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo». Después tomó el cáliz, pronunció la acción de gracias, se lo dio y todos bebieron. Y les dijo: «Esta es mi sangre de la alianza, que es derramada por muchos. En verdad os digo que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios». Después de cantar el himno, salieron para el monte de los Olivos.

COMENTARI

Alçaré el calze per celebrar la Salvació

L'Aliança del Sinaí és conseqüència de l'acció alliberadora de Déu amb els oprimits per l'esclavatge d'Egipte: *Heu vist com us he pres sobre les ales igual que l'àguila i us he portat fins a mi. Si observeu les condicions de la meua Aliança, sereu la meua possessió personal a part.*

La resposta del poble sencer, que a una sola veu diu «Farem tot el que diu el Senyor», és resposta lliure i agraïda al Senyor.

Després del primer relat (Ex 19,1s) i presentades les clàusules de l'Aliança —els deu Manaments—, el Codi de l'Aliança (Ex 20-24) concreta les exigències morals fins narrar la celebració litúrgica de l'Aliança quan Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'Aliança que el Senyor fa amb vosaltres.»

Un animal partit per la meitat (Gn 15, 10) simbolitza les parts contraents que s'obliguen a patir la sort de l'animal partit per la meitat si no compleixen el Pacte.

L'homília als Hebreus exhorta una Comunitat en crisi a renovar la confiança en Crist, *Gran Sacerdot compassiu i acreditat davant Déu (He 2,17).*

El punt central de l'exposició (He 8,1) és que *tenim un Gran Sacerdot que s'ha assegut en el cel a la dreta del tron de la Divina Majestat com a Ministre que oficia en el veritable Tabernacle erigit per Déu mateix.*

Més encara: la clau és que *Crist s'ha ofert Ell mateix a Déu com a víctima sense tara, en comptes d'oferir sang de bocs i vedells. Així la seva sang ens purificarà de les obres que porten la mort.*

Jesús encarrega als deixebles *preparar lloc per menjar l'anyell pasqual; però no segueix del tot el ritual jueu sinó que inaugura una Pasqua nova on la novetat són les paraules que l'auto-defineixen com el Pa partit.*

També les paraules identificant-se amb *la sang de la Nova Aliança* assenyalen el caràcter de Pasqua nova d'aquest Sopar singular.

Totes les tradicions de la institució de l'Eucaristia (1Co 11,23s; Mc 14, 22s; Mt 26,26s; Lc 22,19s) coincideixen a testimoniar solemnement que *Jesús digué: «Això és el meu cos».* Amb un explícit «és» que té força literal d'identificació absoluta que fa palès el sentit totalment nou respecte als pans àzims del ritual jueu.

Mn. José Luis Arín